

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр.Б., 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Бункова

Членове: Божана Манасиева
Крум Динев

при участието на секретаря Илиана Ангелова
в присъствието на прокурора Р. Андр. Г.
като разгледа докладваното от Божана Манасиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231200601397 по описа за 2023 година

Производството пред ОС Б. е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

С Присъда №8893 от 08.07.2022 г., постановена по НОХД №390/2017г., РС-Гоце Делчев е признал подсъдимия К. А. А., ЕГН:*****,от с.С.,облБ. за невинен в това,че на ****г. около 21.30ч. в дом, находящ се в с.С., облБ. , ул. „А.С." ***,се закарнал с убийство на Г.Л. Б. от село С., обл.Б. - казал ѝ, че няма кой да ѝ помогне, че това ще е последният ѝ ден, че това е краят на живота ѝ, съборил я на леглото, запушил ѝ устата с ръка, нанесъл удари с юмрук в областта на главата и това закарване е могло да възбуди основателен страх за осъществяването му - престъпление по чл. 144, ал.3, пр.1, вр. с ал.1 от НК.С присъдата е отхвърлен предявения от пострадалата Г.Л. Б. граждански иск против подсъдимия А. за сумата от 5 000лв., представляваща обезщетение за претърпените от пострадалата в резултат на престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата считано от ****г. до окончателното изплащане на сумата.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпил протест на РП -Б.,ТО-Гоце Делчев, в който се излагат съображения за необоснованост на обжалвания

съдебен акт. Според прокурора, изводът за невиновност, който е направил районния съд не кореспондира със събраните по делото доказателства в цялост. Искането е за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимият А. бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение по чл.144, ал.3 вр. ал.1 от НК. *В гражданската част присъдата не е била обжалвана и съответна е влязла в сила.*

ОСБ. по образуваното пред него ВНОХД №757/2022г е постановил нова въззивна присъда №30/02.12.2022г, с която отменил оправдателния съдебен акт и признал подсъдимия А. за виновен в извършване на процесното престъпно деяние, налагайки съответното наказание. Депозирана била касационна жалба от защитника /адв.Ю./ на осъдения подсъдим с настояване за неговото оправдаване и при условията на евентуалност-за намаляване на наложеното му наказание. В хода на производството пред ВКС пострадалата Г.Л. Б. /конституирана като граждански ищец и частен обвинител в наказателното производство/ е починала, поради което ВКС в съдебно заседание от 25.10.2023г е конституирал като частни обвинители нейните наследници-Б. Е. П., Р. Е. У., Б. И. Б. и Е. Е. Б., всички те представлявани от адв.К..

С решение №453/30.11.2023г по н.д №772/2023г, ВКС/ I н.о/ е отменил изцяло в наказателната част постановената от ОСБ. присъда №30/02.12.2022г по ВНОХД №757/2022г и е върнал делото за ново разглеждане на друг състав от същия съд от стадия на съдебното заседание.

В съдебно заседание пред БОС, участващият по делото прокурор поддържа протеста на ТО-Гоце Делчев при РПБ.. Застъпва позицията, че при внимателен анализ на доказателствата по делото се налага извода, че е налице извършено престъпление по чл.144, ал.3 от НК, поради което моли да бъде отменена първоинстанционната присъда и подсъдимият бъде признат за виновен по предявеното му обвинение.

Повереникът на частните обвинители-Б. Е. П., Р. Е. У., Б. И. Б. и Е. Е. Б.-адв.К. също изразява позиция на отмяна на първоинстанционната присъда и постановяването на осъдителен съдебен акт. Счита, че анализът на доказателствения материал е незадълбочен, същевременно е налице неяснота във волята на съда, тъй като приема за безспорно, че подсъдимият е отправил

спрямо пострадалата изрази: "...ти ще ми кажеш...", ударил я е с юмрук по главата,от удара паднала, започнала да вика за помощ, запушил с ръка устатата ѝ, казал ѝ, че няма кой да ѝ помогне",но в мотивите си приема,че не е доказано по несъмнен начин подсъдимият да е отправил посочените в обвинението думи.Като следващо противоречие изтъква приетата от районния съд възможност Б. да се прехвърли през прозореца на стаята,а същевременно приема, че обвинението не е доказано.Счита,че отправените закани за убийство,съвкупно с осъществените посегателства, за които има безспорни данни са ясна индичия за желанието на подсъдимия отправените от него изрази да бъдат възприети от пострадалото лице именно като закана за убийство. В този смисъл моли да бъде постановен съдебен акт,с който да бъде отменена оправдателната присъда и да бъде осъден подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият К. А. А. се явява лично в съдебно заседание и иска оправдателния съдебен акт да бъде потвърден.

Защитникът му-адв.Ю. също е на позицията за правилност и законосъобразност на постановената присъда като счита депозираният протест за необоснован.Изразява позицията,че на базата на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и предимно от показанията на пострадалата Б. не се установяват изявленията,характеризирани като закана за убийство.Аргументира се с посоченото от ВКС в отменителното решение,че прокурорът има право да се позове на доказателства,събрани по време на досъдебното производство в обвинителния акт, но следва да докаже тези твърдения по реда и начина, предвиден в НПК по време на съдебното следствие. В нито един момент от показанията си, по време на двата ѝ разпита пред съда, свидетел Б. не е заявила тези обстоятелства, които са изложени в ОА. Ето защо намира,че обвинението спрямо А. не е доказано нито от обективна, нито от субективна страна.Напълно отрича авторството на деянието с твърдението ,че подсъдимият изобщо не се е намирал в стаята на пострадалата и липсват категорични доказателства в тази насока-нито внукът на пострадалата е видял през отворения прозорец К. А. както и липсват доказателства някой друг да е видял,че той напуска стаята на пострадалата.Изразява се позиция и на недоказаност на престъплението от субективна страна,тъй като пострадалата по никакъв начин след деянието не е

променила начина си на живот, за да бъде възприето, че посочените в обвинението изрази са били от характера да осъществят основателен страх за осъществяването им. Ето защо, иска присъдата на районния съд да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, като прецени изложените в протеста доводи и становището на страните и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в съответствие с изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, РС-Гоце Делчев е събрал необходимите гласни и писмени доказателства. Въз основа на съвкупния им анализ е приел фактическа обстановка, която напълно се възприема и от въззивната инстанция, а именно:

Подсъдимият К. А. А. е роден на ****г., живее в с.С., облБ. на адрес-„А.С.“ ***, не е женен, не е осъждан. Живее в една къща със сестра си – свид. А. А.а.

Пострадалата Г. Б. също живеела в с.С., облБ. в къща на два етажа, която е в съседство с къщата на подсъдимия. Б. обитавала първия етаж, а на втория живеел синът ѝ - свид. Б. Б. със съпругата си А. Б.ова. Достъпът до къщата се осъществявал от два хода- централен към ул. „А.С.“ като от него в къщата се влизало през врата, директно от улицата. След това имало малък салон, от който се отивало до всички стаи на първия етаж от къщата. Вляво се намирала стаята, която била използвана от свид. Б. за кухня. В тази стая имало легло, разположено под прозорец, който гледал към улица „А.С.“.

Другият вход за къщата бил разположен странично, отляво на къщата, като достъпът към него бил откъм дворното място, прилежащо към къщата през метална врата с две крила, която не се заключвала. След нея имало няколко стъпала и така се стигало до този страничен вход на къщата, през който отново се влизало в споменатия по-горе салон. Между къщата на подсъдимия и тази на пострадалата имало ограда от метална мрежа.

На ****г. около 21,30ч. свид. Б. се намирала сама в дома си. Синът ѝ и съпругата му, които живеели на втория етаж отсъствали от селото за няколко дни. Б. в този момент била в стаята отляво на централния вход и започнала да вечеря. Същата била заключила вратата на централния вход, но вратата на

страничния вход била оставена отключена, тъй като от там влизал нейния внук М.П..Той идвал всяка вечер около 22,00ч. и нощувал при баба си, докато другите обитатели на къщата отсъствали от селото. Докато Б. се хранела, вратата на стаята се отворила и в стаята влязъл подсъдимият. Б. видяла, че панталонът му е разкопчан и половият му член е изваден от панталоните. Започнала да му вика“Навън,навън“ и с ръка му показвала вратата.Станала да отвори вратата, която той затворил, след като влязъл в стаята. Подсъдимият застанал пред вратата и я ударил по главата с юмрук,при което тя паднала върху спалнята,която се намирала до вратата и започнала да вика за помощ.А. сложил ръка върху лицето ѝ, с цел да ѝ попречи да вика и ѝ отговорил: „*няма кой да ти помогне,няма кой да те спаси*“. След това взел телефона си и започнал да ѝ говори, че била уруспия, курва и други подобни, че я следи и наблюдава отдавна и ѝ показвал на телефона си снимки на нейно бельо от простора.В този момент през прозореца пострадалата видяла да идва внучето ѝ с мотоциклет.Казала на подсъдимия „аз съм ти майка“,ударила го в слабините и по този начин успяла да го отблъсне с крака.Използвайки създамата се суматоха,тя отворила прозореца и извикала на внучето си да доведе майка си и баща си.Като видял това подсъдимия тръгнал да бяга през вратата,от която влязъл,а свид.Б. изключително изплашена ,успяла да се прехвърли през прозореца,с краката напред и паднала на улицата.При това си прехвърляне получила увреждания ,описани в съдебно-медицинската експертиза,в която е описано и полученото увреждане от удара по главата,нанесен от подсъдимия. Веднага отишла да търси помощ у съседите си П., като позвънила на звънеца им.Показал се свидА.П., на когото Б. разказала накратко за случилото се. Била видимо уплашена, цялата треперела.П. отишъл да търси подсъдимия в дома на последната и в плевнята, но не го намерил. След това дошла свид.Б. П./дъщеря на Г. Б./.Последната живеела наблизо и била извикана от сина си М.П.-внукът, който спял при Б. по време на отсъствието на сина и снаха ѝ, и на когото баба му, казала да извика родителите си. П. със сина си веднага отишли в дома на майка ѝ. Заварила там на улицата Б., която била силно разстроена и уплашена. При нея бил съседа ѝ П., който я плискал с вода. Подала сигнал на тел.112. След малко дошъл полицейският служител С.. Докато бил там С. потърсил и подсъдимия, но не го намерил нито в дома на Б., нито в неговия дом. Намерил го на следващия ден следобед в дома му. Завел го в участъка и го разпитал,но той

отрекъл да е посягал на пострадалата.

Пострадалата Б. била в шоково състояние, изключително притеснена и уплашена. Дъщеря ѝ свид. П. я завела в дома си и тъй като възрастната жена се оплаквала от силно главоболие, П. свалила забрадката ѝ и видяла на главата на майка си цицина-хематом. Веднага я завела в Центъра за спешна помощ, където била прегледана от д-р М., поставени ѝ били инжекции, както и компрес с лед. След като двете жени се прибрали, свид. П. продължила да обгрижва майка си като продължила да ѝ слага компреси. Пострадалата прекарала в дома на дъщеря си три дни, а след това грижи за нея полагала другата ѝ дъщеря, която живеела в с. П., при която пострадалата отседнала в продължение на тридесет и три дни. Прибрала се в с. С. едва когато подсъдимият К. А. заминал за чужбина, но въпреки този факт, пострадалата в продължение на половин година живеела на етажа на сина. Изпитвала страх да живее сама и слизала на първия етаж само ,когато ѝ се налагало да вземе нещо като в тези случаи била придружавана от снаха си-свид. А. Б..

От назначената съдебно-медицинска експертиза се установява, че на пострадалата са причинени следните травматични увреждания: кръвонасядане с хематом, обхващащо дясната слепоочна област, дясната ушна мида, дясната задушна област и горната част на шията, хематоми на дясната лакътна става, двете седалищни области и дясното бедро. Установените травматични увреждания са получени в резултат на удари с или върху тъпи предмети. Травмата в областта на главата може да се получи при нанесен удар с ръка, а уврежданията в областта на седалището, дясното бедро и десния лакът могат да се получат при падането върху терена след скачане през прозореца. Или в съвкупност констатираните увреждания са причинили на пострадалата временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Следва да бъде отбелязано, че подсъдимият К. А. А. напълно отрича престъплението, в което е обвинен. Единственият признат от него факт е, че е бил в дома на Б., но твърди по друг повод- за да ѝ направи забележка за кучето, което поне десет пъти се провирало през оградата и отивало в техния двор и той го гонел, освен това непрекъснато лаело и им нарушавало спокойствието. Пострадалата Б. го помолила да купи синджир за кучето, тъй като синът ѝ не бил у дома, но подсъдимият отказал. След случая бил търсен от полицията ,от сестра си и от свид. П. ,но не бил открит. На другия ден

обяснил, че бил пиан и спал в плевнята, тъй като се изплашил, защото Б. се развикала. Тези обяснения на подсъдимия се подкрепят единствено от показанията на двете му сестри – свидетелите А. А.а и З.Д., но представляват преразказ на посоченото от подсъдимия пред тях. Те не се възприели случилото се между техния брат и пострадалата Б., нито поведението на подсъдимия непосредствено след станалото, поради което техните показания не са източник на важна за процеса информация. А като напълно противоречиви с останалия събран доказателствен материал обясненията на подсъдимия правилно не са били възприети от първоинстанционния съд, който е изградил фактическата обстановка на базата на посоченото от пострадалата Г. Б. и останалите свидетели по делото.

Фактическата обстановка, установена от първоинстанционния съд, се възприема и от въззивната инстанция като правилна и подкрепяща се от събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Първият съд е анализирал подробно показанията на частния обвинител Б. като правилно усилията му са били насочени към установяването на точните изрази, отправени от подсъдимия към пострадалата като основен източник на извод относно съставомерност на деянието по чл. 144, ал. 3 от НК.

В тази връзка първостепенният съд не е игнорирал показанията на пострадалата, напротив при изграждане както на фактологията по делото, така и на правните си изводи е кредитирал с доверие нейните показания и именно на посоченото от нея е направил своя извод, че спрямо Г. Б. не е била отправяна закана с убийство. Правилно е приел, че останалите разпитани по делото свидетели-нейни близки преразказват посоченото от нея, те не са преки очевидци на случилото се, респ. на изреченото от подсъдимия по отношение на нейната личност.

Всички разпитани по делото свидетели допълват фактологията по конкретния казус относно поведението на пострадалата след случая, помощта която ѝ е указана. Последната е споделили за случилото се с дъщерите си и със сина си, а преди това със свид. А.П., от когото първо е отишла да търси помощ като съсед.

Липсват основания, които да мотивират въззивния съд да промени направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени

материали и не е допуснато превратното им тълкуване. Пред настоящата инстанция е направен единствено опит за провеждане на допълнително съдебно следствие, с оглед изпълнение указанията на касационната инстанция и прочитане показанията на пострадалата Б. от досъдебното производство, дадени на 27.02.2017г. пред органа по разследването, които не са били прочетени пред първата инстанция и същевременно не са били констатирани противоречия, поради което и не са били изяснения по предвидения законов ред. Единствено тези показания съдържат посочените в обвинителния акт закани като изречени от подсъдимия: „това е последният ден в живота ти и това е краят на живота ти“. Въззивният съд сочи опит, поради невъзможността да бъдат прочетени показанията на пострадалата Б./починала към момента на повторното разглеждане на делото пред въззивната инстанция/ и предвид липсата на съгласие от страна на подсъдимия и неговия защитник като възможно условие за тяхното прочитане и приобщаване към доказателствения материал по делото.

Правилно първостепенният съд е отчетел, че по делото не са налице доказателства, от които да може да се направи обоснован извод, че с поведението си подсъдимият К. А. е осъществил престъплението, за което е обвинен-закана с убийство.

След констатацията за липса на нарушения при формирането на вътрешното убеждение на съда по фактите, изводите по правото са на основата на установеното, че подсъдимият е отправил спрямо пострадалата Г. Б. единствено доказателства по несъмнен начин израз: „няма кой да те спаси“. Така при разпита ѝ в съдебно заседание проведено на 02.10.2017г. пострадалата Б. заявява като посочени от подсъдимия следните изрази: „Няма кой да ти помогне, няма кой да те спаси, свършено е с тебе“. Разпитана отново в съдебно заседание на 24.04.2019г. посочва като изречен единствено израз „няма кой да те спаси“. Този израз сочи единствено като изречен и в съдебно заседание проведено на 02.09.2020г. като категорично отрича да са отправяне спрямо нея закани с убийство.

В Тълкувателно решение №53 от 18.09.1989г. по н. д. № 47/89 г. на ОСНК е прието, че за осъществяване на престъпление по чл.144, ал.3 от НК от обективната страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на

закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и да би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. С извършване на посоченото престъпление се цели промяна в поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяването на това престъпление от обективна страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с престъпление спрямо определено лице, която да е възприета от това лице. В случая изречението от подсъдимия спрямо пострадалата Б. израз е: „няма кой да те спаси“. Самата пострадала е наясно защо подсъдимият е изрекъл тези думи: „Защото в момента на случката синът и снахата ги нямаше, бяха в Г.. Затова К. ми каза, че няма кой да ми помогне.“ Изречените от подсъдимия думи са резултат от нейното поведение, тъй като пострадалата е започнала да вика за помощ, да търси съдействащо поведение от външни лица, които да попречат на очевидното поведение на подсъдимия, целящо сексуална близост с пострадалата. Не може да има спор, че чрез така изречените думи „няма кой да те спаси“, изхождайки от поведението на подсъдимия: влязъл в стаята с разкопчан панталон, демонстриращ половия си член, изричайки думи като курва, уруспия и др. подобни, както и че я наблюдавал отдавна, опита му да ѝ покаже снимки от телефона си, на пране/долно бельо/ от простора на пострадалата, както и негово предхождащо поведение – на позвъняване по телефона и говорене на нецензурни думи навеждат на деяние против личността, но от раздел VIII, а не от раздел V на глава II от НК, което е по-тежко наказуем състав на престъпление и за което липсва обвинение.

Тези намерения на подсъдимия са били ясно възприети и от пострадалата Б., поради която причина последната му отговаря: „мога да съм ти майка“. Възникналият в нея страх не е бил провокиран от твърдяната от обвинението заплаха за убийство, а от страха за евентуално реализиране на сексуалните намерения на подсъдимия. В този смисъл, налице е несъстоятелно възражение от страна на повереника на частните обвинители-адвК., която счита, че първостепенният съд е допуснал противоречие, възприемайки за безспорна уплахата на пострадалата, която е скочила през прозореца като е възприел и нейните наранявания, но същевременно е оправдал подсъдимия. Следва да бъде отбелязано, че оправдаването на подсъдимия е осъществено на плоскостта несъставомерност на деянията както от обективна, така и от субективна страна, тъй като не са отправени закани с убийство към

пострадалата. Закана с убийство и самата Г. Б. отрича да е изречена спрямо нея. Следва да бъде отбелязано, че такива са били и фактите, установени и по време на разследването, на които обаче е дадена неправилна правна квалификация. Описвайки фактите в обвинителния акт, прокурорът също е посочил “Свидетелката видяла, че половият член на обв. А. бил изваден извън панталона и се уплашила, че е дошъл да я изнасили.” Въпреки очевидните намерения на подсъдимия, както и безспорно възприетото от пострадалата такова поведение, последното е квалифицирано от държавното обвинение като престъпление по чл. 144 НК, което е несъставомерно както от обективна, така и от субективна страна. Същевременно от разпита на свидетелите, близки на пострадалата безспорно се установява, че тя не се е страхувала за живота си, тя се е страхувала да не бъде извършено сексуално посегателство спрямо нея. Не е излизала в продължение на месеци навън, заради срама от случилото се и заради страха да не срещне подсъдимия и той отново да влезе в дома ѝ със същите намерения. Затова в продължителен период от време – повече от месец живяла при дъщеря си в с.П. и решава да се завърне в дома си едва, когато научава, че подсъдимият е заминал за чужбина. Но дори и тогава страхът ѝ е бил толкова силен, че в продължение на шест месеца тя живеела на втория етаж при сина си и само придружавана от снаха си слизала на първия етаж, за да си вземе необходими вещи. В този смисъл напълно резонен е направения от първостепенния съд извод, че страхът от сексуално посегателство би могъл да е не по-малко силен от този, предизвикан от закана с убийство, предвид позоваването на държавното и частното обвинение на безспорните доказателства относно уплахата и силния страх, изпитван от пострадалата Б..

Ето защо, при констатация за неправилно приложение на материалния закон, но не от първостепенния съд, а от държавното обвинение не може да бъде удовлетворена претенцията на прокурора за осъждане на подсъдимия.

Оценката на събраните и надлежно приобщени доказателства от първоинстанционния съд води до пълно солидаризиране на тази инстанция с установената фактическа обстановка и изложените правни изводи. Въпреки проведеното обстойно съдебно следствие, съдът не е установил доказателствени източници, които да съдържат факти относно отправени закани с престъпление против личността на пострадалата.

Предвид липсата на направено изменение на обвинението пред първата инстанция по реда на чл.287,ал.1 НПК в посочения по-горе смисъл относно прилагането на закон за по-тежко наказуемо престъпление,то присъдата на РС-Гоце Делчев,с която подсъдимият К. А. А. е признат за невинен следва да бъде потвърдена.Друг е въпросът,че фактите,които са били установени в хода на съдебното производство не са нови,а са били същите,установени и на етап досъдебно производство.

Въззивната съдебна инстанция,при направената цялостна служебна проверка на присъдата на РС-Гоце Делчев, не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяната ѝ, поради което същата следва да бъде изцяло потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл.338 ,във вр. с чл.334,т.6 от НПКБ.ският окръжен съд, II въззивен наказателен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №8893 от 08.07.2022 г., постановена по НОХД №390/2017г. на РС-Гоце Делчев.

Решението е окончателно.

На основание чл.340,ал.2,пр.2 от НПК да се съобщи на страните за изготвеното решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____